Szentes, october 17. 1874. 10-ik szám. Első évfolyam.

ÉSZAKI FÉNY.

HUMORISTIKUS HETILAP.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó hivatalhoz küldendők.

Megjelenik e lap minden szombaton fél iven.

Előfizetési ár:
egy évre . . . 5 frt. — kr.
félévre . . . . 2 „ 50 „
negyedévre. . . 1 „ 30 „

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS
az
„ÉSZAKI FÉNY“
HUMORISTIKUS HETILAP
első évfolyamának második negyedére.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre . . . . **5** frt. — kr.
Fél évre . . . . . **2** „ **50** „
Negyed évre. . . . **1** „ **30** „

T. előfizetőink és pártolóink!

A már nem soká lefolyó első évnegyedben, — daczára annak, hogy magunk erejére lettünk hagyva és daczára annak, hogy egyedül a helyi viszonyokra kellett szoritkoznunk, — megfeszitett erőnk és akaratunk mellett sikerült — a sok oldalról felmerült támadások ellenében is, — lapunkat fenntartani és a t. közönség becses pártfogását megnyerni!

Most, midőn már a kezdet nehézségén tul vagyunk s könnyebben fogjuk fel álláspontunkat és midőn továbbra is fenntartani szándékozunk: ismételten kérjük a t. közönség becses pártfogását és támogatását!

Valamint eddig, ugy ezután is minden erőnket megfeszitjük és igyekezni fogunk, hogy lapunk a közönség várakozásainak minél inkább megfeleljen.

Lapunkban rövidebb és egyedül előfizetőink mulattatásául szolgáló czikkeket közlünk. — Ha előfizetőink száma gyarapodni fog, lapunkhoz egy negyed rész iv mellékletet nyomatunk, melyen közleni fogjuk a magán és hivatalos hirdetéseket, piaczi árjegyzéket, börze folyamot stb.

Végül figyelmeztetésül megemlitjük, hogy a lapnak elfogadása elismerő nyilatkozatul tekintetik.

A szerkesztőség.

Figyelmeztetés!

Azon t. előfizetőink, kik az első évnegyedi előfizetési dijjat még le nem fizették, azt a lap kihordónak átadni, vagy a kiadóhivatalnak beküldeni sziveskedjenek.

A kiadóhivatal.

A tizenegyedik parancsolat,

vagy *„tréfáljuk meg az öreget.“*

Autobiologikus humoreszk.

VIII.

Elmult egy teljes órája, hogy nagytiszteletű Szekeres uramnál táboroztam a menyasszony násznépével. A szakállas rész kint a csikorgó hidegben őrtüzek mellett a parochia udvarán, — s a krinolinos bent a szobákban a kandalló vigan lobogó, pattogó lángjainál. Én pedig mint vőfél kint is, bent is, azaz: se kint, se benn kóborolva mint az Orbán lelke, — bujdokolva mint az örök zsidó.

Mindenkinek tudtam felviditóul valami vigasztalót füllenteni — hála az élet divatos isko-

lájának; de tulajdonképen magam sem voltam tisztában, hogy mi az ördögöt csinál, s hol a pokolban marad az én kedves szeretetreméltó nagybátyám?

Tisztelet, becsület vén fejének meg az öt fontos tarajos sarkantyújának, — de anynyira megvárakoztatni egy „tedd ide — tedd oda“ mi haszna vőlegénynek egy gyönyörű kis karcsú menyasszonyt és sok szép uri nász vendéget! már az még is csak több a kettőnél; már az — milliom átok, lánczos-lobogós — még se megy. Hisz ha épenséggel nem akar jönni, hát maradjon oda; de legalább izenné meg s majd kandidálunk más vőlegényt gondolám; — s azzal olyat perditettem fiatal bauszomon, hogy Hári János sem különbet, mikor a nagy Napoleont elfogá.

Azután bementem a menyasszonyhoz a vőlegény késedelmét valamikép mentegetendő; hanem az meg olyan angyali mosolylyal jött felém — s a szelid kék szemekben oly emésztő lánggal tekintett reám, hogy torkomon akadt a szó, s ezer szerencse, miszerint irósvaj nem valék, mert menten elolvadtam volna.

— „Tréfáljuk meg az öreget Pista!“ húgott hozzám reszkető gilimadár hangon, s én szivének serenadéját véltem lelkemben hangzani.

— „Tréfáljuk meg az öreget . . . . ismétlém szem meresztve és szájtátva, mintha sohasem lettem volna diák — és mintha elfeledtem volna, hogy valakit meg is lehet tréfálni a nap alatt.

De a mint rápislanték egy laposat s láttam a szemérmes pirban lángoló arczot, a pillákon reszkető köny cseppeket, — olyan lettem egyszerre mintha kicseréltek volna, mintha nem is én volnék az az „én,“ ugy elfeledtem a tizenegyedik parancsolatot, a modern élet ezen fontos és tartalmas thesisét, hogy mikorra magam jó formán észre vettem, nem valék már többé a nőtlenség bálvány imádója, hanem egy kis csintalan barna menyecske férje.

És hogy a szürke hályog meg ne penészedjék a szemeken, ott várt már bennünket az én kedves szeretetreméltó 7 mázsás nagybátyám a parochia udvarán rengeteg hahotázás közben önmagát ölelgetve.

— Prószit öcsém! hát különben mond csak, hogy is szól a tizenegyedik parancsolat?

— Szeresd feleségedet és minden fajtáját mint az üdvösségedet, ha hosszu ideig boldogul akarsz élni e földön; mondám nevetve válaszul. — Azután oda szoritottam szűk téli atillámhoz azt a kis mosolygó barna menyecskét, mig lelkem vadruczája a gyönyörűség taván lubiczkolt s az öröm tenyeres-talpas szende falusi tót szolgálója a kedély melancholicus kovászát szivem hársfa teknőjében vidám szuszogással dagasztá.

(Vége.)

Don Pedró de Bauszkádónak Szentesre hivatalból történt áthelyezésére.

Mint potyka és durbancs
Az kubik gödörben,
Kapálózik szivem
Disznó nagy örömben.

Testemet béfutja
Tisztára az lúd bőr,
Talpamon kevélyen
Ágaskodik az szőr.

Öröm jutott nekem
Még pedig lázsiás,
Mert én üdvözölöm
Bausz'kádót nem más.

Oh bár gőzerővel
Felkapna az iklet,
Hogy oly dalt zenghetnék,
Mely egy Pedrőt illet.

Bár az nádból jönne
Ki egy bölömbika,
Segitvén — szebb lenne
Ezen poetika.

Oh! mert Don Pedró hű
Atyja az hazának,
Mint az öreg ártány
Az apró koczának.

* * *

Üdvözlégy Olimpi
Hősök sarjadéka!

Nevedet bregekje
Tó vizén az béka.

Verebek az fűzfán
Kotló az tojáson,
Téged dicsőítve
„Evivát“ kiácscson.

Midőn Szentes város
Béfogad keblébe,
Öröm árban uszik
Mint laska az lébe.

Ugy vártunk miként U-
lissest felesége,
Nálunk is kinyílik
Örömre az gége.

Mert oly lakója lész
Te ezen városnak,
Mint az deli kullancs
Gyapjában az kosnak.

Reményteli szivvel
Hisszük vala légyen
Városunk miattad,
Hogy nem éri szégyen.

Hanem, hogy megfelelsz
Az várakozásnak,
Mint Sasvári Jancsi
Negyvennégy tojásnak.

Az nők téged mint Vi-
lágszép Jánost látnak,
Csinos termetedre
Szemet szájat tátnak.

Veni, vidi, vici,
Mondhatod Caesarral;
Kár lenne cserélned
Az török császárral.

Oh! maradj hát köztünk
Dicső Bausz'kádó,
Légy te városunkban
Jelösen pipázó!

És ha az városban
Élted hosszúra nyúl,
Szaporodjál magban
Mint az tengeri nyúl.

Khulifáj.

Töredék Vetter naplójából.

I.

Ma meggyőződtem, hogy báró Demánx hozzám képest subiczk. Eltörpül mellettem, mint a kis ház mellett a nagy ház, mint a sáphalom mellett a Himalája.

Leültem lesbe egy odvas fűzfa mellé. Chochándi dohányom vigan persegett tajt pelbámban s lefosé puskám szinig töltém vót homokkal, mert ma egy lövéssel százezereket akarék agyon durrantani. Hajtóim két páczalábu czigányrajkó végre délutáni 4 óra tájban rengeteg döngicsélő szunyog csapatot vertek fel az ingovány közül. Mint Kolumbiában a vándor galambok millioinak rohamától, megrendül a föld és elsötétül a nap, éppen ugy mozdult meg alattam is a föld és láttam, hogy nem látom a napot az állatok sokságától.

Megvallom őszintén, hogy gyakorlott vadász létemre is meglepett a vadász láz, s remegtem ily tömeges fenevad láttára. De, minthogy fővonásom a bátorság biztos czélzással a csoport közé duplázok finom homokkal töltött csővemmel és victoria! elértem a vadász bravour nonplus ultráját. — Minden szem homok egy-egy feldhödött szunyogott teritett le, sziven lett megsebesitve mindegyik.

Térdemig halmozódott fel az elhullott állatok kiszenvedett teste. Borza kutyám vigan lakmározott, szörpölte mohon a patakzó vért; én pedig táskám szinig megtöltém vaddal, a többit pedig ott hagytam martalékul a hollóknak és keselyűknek.

A dicsőségtől egy ideig berugva tántorogtam, szemem ződ karikát hányt, de végre is mámoromból kiocsudva hazafelé tarték torony irányában. Nevem a történet muzsája ugy is fába vési, tehát mára bevégezni akarám dicső kalandomat. De hallga!! mint egy 30 lépésnyire tőlem kétségbe eső jajveszékelést hallok. Csupa fül lettem s kezdtem figyelni Borzámmal; végre az ingovány közepén egy krokodil tojást pillanték meg, melynek belsejéből a kis embrió nem tudott kiszabadulni. Durr! durr!! vágott golyóbisom rést tört a tojás falain, de azon perczben a kiszabaditott vadállat azzal hálálta meg szivességemet, hogy rögtön benyelt. — Fatalis állapot. Most tapasztaltam csak, hogy mily siralmas állapota lehett a czethalnak Jónás gyomrában. — Éhen halástól nem rettegtem vót, mert

vadhussal tömve vala tarisznyám. Tiz nap, tiz éjen rostokoltam a krokodil gyomrában egy szagos kabinban; s hajamnak azon szálai is megőszültek, melyek még a mult században kihullottak. Ámde leleményességemnek ujra egy fényes bizonyitékát adtam. Ha Schvarcz Berti kinem találja a puskaport ngy nekem kellett volna azt felfedeznem a krokodil gyomrában, csak hogy tervem ki vihessem. Tarsolyomban lévő puskapor készletemet egy rakásra öntém s egy szikrát pattantottam chochándi dohányomból közé. A következő perczben eget rázó dördülés reszketteté meg a levegő eget s a szörnyű állat gyomra szét robbant. Én pedig kéjutazást tettem a bárányfölhőkig s onnét vissza. Szerencse, hogy sziklára nem estem, különben menten megrepedek. De a vizbe zuhantam egy vadrucza fészekbe.

Borzám kint orditott a parton, de engem megpillantván hozzám rugaszkodott és fülemnél fogva partra huzott.

Emlékül elvittem magammal egy darabot a krokodil könyökének bőréből s azt dohány zacskónak ki is készittettem.

Most pedig uj vadász kalandomig legyen hangos csöndösség.

Bódapest, az 1, 2, szebtemper.

Fülkérem Asz tekintetes Szentesi Elűjarossák hotj sziveskedjenuek eszen, Wándorú köngyvet meghoszapitsa Évre, mert aszasz három Év elmólt, hát ki kérném Az Tekintetes FűKapitán urtól hotj szivesketjen hoszapitsa meg Eszen Wándoru köngyvet és köljék el nékem Eszen Wándoru köngyvet. Asz Atresze Bódapestre. T. Cz. Herrn Herrn:

Hermán Wolfinger in Peszt, Maróka Hász 3 Váczi ut.

Nyilatkozvány.

Mottó: „A merre a nap süt és sütött,
Nem láthatni ilyen nagy tököt."
Kalendárium.

Melyszerint alól is megengedem minden további meghallgatásom nélkül, hogy N. N. a tűllem felvett 500 szóval is 500 frtokat osztrákh értékben tetszése szerint bátran lefizethette. — Mely kötelezvény szerint kötelességének a szószoros értelmébe eleget nem tett, ennek folytán megengedem, hogy a szentesi . . . sztjkben . . . hrsz. alatti birtokrúl saját költségén kikelebeztethesse. Minden e nyilatkozattal járó költséges bélyegeket N. N. elviselheti.

Kelt Kutyabagoson.

Nemes N.

Apróságok.

Laos: „No te Pista csúfúl berugtál a minap!"

Pista: „Tévedsz barátom, mert nagyon is pompásan."

Műforditás.

Der Kopf ist ein Theil des Leibes:
A fej egy tálba van a lajblival.

T. Gy. belévén kapaczitálva, négykézláb kereste az édes otthont. Ezen miserabilis állapotot megszánván egyik collegája a szerencsétlent haza akarta vezetni.

„Sose bántsd! majd haza vezeti az ösztön" veté oda egy harmadik orgia vitéz.

Sz. Ismered-e Judik Jánost?

J. Mán hogy ismerném az éblelkit. — Hát hogy hijják?

Pista: Ugyan barátom magyarázd meg nekem mi az az élvezet?

Laos: Hitelezőinket sohsem látni: élvezet.

Néhány képviselő javaslatba hozta, hogy a tul a kurczai parkban legczélszerűbb volna uborkát és tököt termelni. Csodálják, hogy a képviselő uraknak nincs tudomásuk róla, miszerint Szentesen a nélkül is terem elég tök.

Mult számunkban közlött talány megfejtése:

Erzsók néni. (Szentesi Lap.)

Laptulajdonos és kiadó: **Szakál Mihály.**
Felelős szerkesztő: **Kovács Károly.**

Szentesen nyomatott Cherrier Jánosnál. 1874.